

Sygnatura akt II C 788/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w P. (Czechy) Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8028,27 zł (osiem tysięcy dwadzieścia osiem złotych dwadzieścia siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 5596,51 zł (pięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 5 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 2431,76 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści jeden złotych siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 9 września 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zwraca na rzecz powódki ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 687,49 zł (sześćset osiemdziesiąt siedem złotych czterdzieści dziewięć groszy) z kwoty uiszczonej w dniu 1 lutego 2016 roku, zaksięgowanej poz. (...) / 2016 tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;

4. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 1316,25 zł (jeden tysiąc trzysta szesnaście złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych;

5. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1609,51 zł (jeden tysiąc sześćset dziewięć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 788/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 16 września 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w P. (Czechy) Oddział w Polsce z siedzibą w W., powódka G. W. reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru w osobie adwokata wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 5.596,51 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od

dnia 5 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 5 maja 2014 roku w wyniku zapalenia się podczas jazdy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzeniu uległ samochód powódki znajdujący się w jego pobliżu, marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy zdarzenia szkodzącego posiadał ochronę ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel ustalił koszty naprawy pojazdu powódki na kwotę 2217,45 złotych. Powódka zakwestionowała wycenę dokonaną przez pozwanego, zarzucając nieuprawnione uwzględnienie do wyliczenia wysokości szkody cen części alternatywnych, a także zastosowanie urealnienia na części zamienne w wysokości 70 %, zaniżenie kosztów lakierniczych, przyjęcie zaniżonej stawki za roboczo-godzinę. Żądanie pozwu w ocenie powódki obejmuje różnicę pomiędzy rzeczywistymi kosztami naprawy pojazdu a kwotą odszkodowania wypłaconą na jej rzecz dobrowolnie przez ubezpieczyciela.

(pozew k. 2-4, pełnomocnictwo k. 5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 grudnia 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa w całości, oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż prowadzono postępowanie likwidacyjne w związku ze szkodą powstałą w dniu 5 maja 2014 roku, które zakończyło się wydaniem decyzji o przyznaniu powódce odszkodowania w kwocie 2.217,45 złotych. W ocenie pozwanego dotychczas przyznana kwota odszkodowania została ustalona prawidłowo i uwzględnia rzeczywiste i niezawyżone koszty naprawy pojazdu powódki, umożliwiając przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Zdaniem pozwanego wystarczające do przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed szkody jest wykonanie naprawy przy użyciu części produkowanych zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, bez logo producenta.

(odpowiedź na pozew k. 27-30, pełnomocnictwo k. 31, odpis KRS k. 32-32v)

W piśmie z dnia 5 lipca 2016 roku pełnomocnik powódki zmodyfikował powództwo rozszerzając żądanie pozwu o kwotę 2.431,76 złotych, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 8.028,27 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 5.596,51 złotych od dnia 5 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.431,76 złotych od dnia 11 lipca 2016 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wyjaśnił, że biegły w toku postępowania ustalił wysokość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 10.245,72zł.

(pismo k. 78-79)

W piśmie z dnia 8 września 2016 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa także w rozszerzonej części.

(pismo k. 101)

W piśmie z dnia 28 września 2016 roku pełnomocnik pozwanego podniósł, że koszty naprawy pojazdu z użyciem części oryginalnych przewyższają wartość rynkową pojazdu przed szkodą, zatem zdarzenie z dnia 5 maja 2014 roku miało charakter szkody całkowitej. Dlatego należne powódce odszkodowanie zgodnie z opinią biegłego wynosi 6900zł.

(pismo k. 107)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 maja 2014 roku w Ł., przejeżdżający ulicą (...) w Ł. pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zapalił się. Pożar tego pojazdu spowodował uszkodzenia znajdującego się w jego pobliżu samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będącego własnością powódki.

Pojazd sprawcy szkody w chwili zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie.

(okoliczności bezsporne – uzasadnienie pozwu k. 3)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 5 maja 2014 roku.

(potwierdzenie zarejestrowania zgłoszenia szkody – w załączonych aktach szkody k. 33)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany decyzją z dnia 23 lipca 2014 roku przyznał powódce kwotę 2.217,45 złotych tytułem odszkodowania obliczonego jako koszty naprawy pojazdu.

(decyzja z dn. 23.07.2014r. k. 15, kosztorys k. 9-9v)

Do przeprowadzenia skutecznej naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przywracającej jego wszystkie walory techniczne, użytkowe i estetyczne w stanie jak przed szkodą z dnia 5 maja 2014 roku, wystarczające jest użycie części o jakości (...), które są częściami oryginalnymi, bez logo producenta pojazdu, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu.

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy tego pojazdu, przy wykorzystaniu dostępnych części alternatywnych z logo producenta części, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynosi 10.245,72 zł.

Koszt naprawy pojazdu powódki przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części, zakupionych w sieci dilerkiej wynosi 11.431,73zł.

Wartość pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przed szkodą wynosi 10.300 zł. Wartość tego pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 3.400 zł.

(opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego k. 46-55 wraz z załącznikami k. 56-71, pisemna uzupełniająca opinia biegłego k. 87-92 wraz załącznikami k. 93-98, opinia uzupełniająca ustna biegłego k. 116-117)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, a także na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. S..

Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy. Zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinię przeprowadzając oględziny pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz zapoznając się z aktami sprawy. Wnioski przedstawione w opinii, zostały przez biegłego oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłego. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Pełnomocnicy stron wnosili o uzupełnienie opinii przez biegłego sądowego. Biegły ustosunkował się do kwestii podnoszonych przez pełnomocników stron wydając pisemną opinię uzupełniającą, a następnie odpowiadając na ich pytania na terminie rozprawy.

Biegły wyjaśnił, iż samochód powódki w znacznym stopniu odbiega od identyfikacji producenta, co stanowi konsekwencję licznych przeróbek w obrębie jego wyposażenia. Biegły zastosował taką metodologię wyceny kwoty bazowej by odpowiadała ona pojazdowi z natury, tj. przyjął do wyceny pojazd najbardziej zbliżony do pojazdu powódki.

Z uwagi na okoliczność, iż samochód powódki w dacie szkody nie był w najlepszym stanie estetycznym, biegły zastosował korektę -5 % za stan utrzymania, a ze względu na dodatkowe uszkodzenia progu, biegły zwiększył tę korektę do - 8 %

Biegły wyjaśnił, iż po zastosowaniu korekty - 8% w związku z uszkodzeniami pojazdu niezwiązanymi ze szkodą z dnia 5 maja 2014 roku zasadne stało się obniżenie jego wartości przedszkodowej z pierwotnie przyjętej kwoty 10.600 zł do kwoty 10.300 zł.

Dodatkowo biegły wyjaśnił, iż naprawa przy użyciu części alternatywnych z logo producenta części, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu daje możliwość przeprowadzenia skutecznej naprawy pojazdu, przywracającej mu walory techniczne, estetyczne i użytkowe, co nie jest jednak jednoznaczne z przywróceniem pojazdu do stanu sprzed szkody. W tym przypadku niektóre z części sygnowanych logiem producenta pojazdu zostają zastąpione częściami bez logo, tj. częściami spoza sieci producenta, dlatego też stan pojazdu nie jest taki jak przed szkodą, choć użycie tych części pozwala dokonać skutecznej naprawy. Biegły wyjaśnił też (k.91), że kwota 11.431,73zł określa przeciętny koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, który przewyższa wartość rynkową pojazdu w stanie nieuszkodzonym, przy czym przez przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody należy rozumieć zastąpienie części uszkodzonych takimi samymi częściami jak uszkodzone.

Po ustosunkowaniu się przez biegłego do kwestii podnoszonych przez strony, ostatecznie żadna z nich nie zgłaszała dalszych wniosków dowodowych, ani nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

W niniejszej sprawie poza sporem stron pozostawała kwestia odpowiedzialności cywilnej pozwanego ubezpieczyciela za skutki zdarzenia szkodzącego. Odpowiedzialność taka została przez stronę pozwaną przyznana i wynikała z umowy ubezpieczenia OC zawartej z posiadaczem pojazdu, kierowanego przez sprawcę powyższego zdarzenia szkodzącego. Niemniej jednak między stronami powstał spór, co do sposobu i kryteriów ustalania szkody powstałej w pojeździe.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki zdarzenia jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie jest także ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392).

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.).

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392), obowiązującej w dniu zawarcia umowy OC odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym, ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Jak wskazano powyżej, ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 # 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrzymane korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Natomiast, w myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego zależnie od wyboru poszkodowanego.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonego poglądu i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić.

W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Jeżeli właściciel uszkodzonego samochodu żąda przywrócenia stanu poprzedniego poprzez naprawę samochodu, sprawca szkody nie może mu narzucić innej formy odszkodowania, w szczególności polegającej na tym, by poszkodowany poddał kasacji uszkodzony pojazd i poprzestał na odszkodowaniu w postaci różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości. Tylko w przypadku, gdyby remont samochodu okazał się niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się takiej formy odszkodowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93).

Ze szkodą całkowitą mamy bowiem do czynienia wówczas gdy pojazd ulega zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo też gdy koszty naprawy przekraczają wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 lutego 1992 roku w sprawie I ACr 30/92, publ. OSA 1993/5/32)

W niniejszej sprawie ustalono iż istnieje ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu powódki. Skoro zatem istnieją przesłanki do uznania, iż naprawa przedmiotowego pojazdu była opłacalna, celowa i ekonomicznie uzasadniona, kwota świadczenia należnego powódce powinna zostać określona według wysokości kosztów naprawy

pojazdu. Brak podstaw do przyjęcia, w ślad za twierdzeniami strony pozwanej, iż szkodę w pojeździe powinno wyliczyć się jako szkodę całkowitą.

Dlatego dla potrzeb powyższego ustalenia przyjęto oszacowany przez biegłego koszt naprawy obejmujący zastosowanie części alternatywnych z logo producenta części o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Pojazd powódki był wieloletni. Nie było podstaw by przyjąć koszty jego naprawy przy zastosowaniu cen za części nowe i oryginalne z logo producenta, skoro biegły stwierdził iż pełną jego restytucję zapewni użycie do naprawy części o jakości (...).

Kierując się przytoczonymi wyżej względami, wysokość ostatecznie poniesionej przez powódkę szkody określić należało na kwotę 10.245,72 złotych. Różnica pomiędzy kosztami naprawy obejmującymi całość powstałych uszkodzeń w wysokości 10.245,72 złotych a świadczeniem dobrowolnie wypłaconym przez stronę pozwaną w wysokości 2.217,45 złotych wyniosła 8.028,27 złotych i taką kwotę Sąd od pozwanego zasądził na rzecz powódki.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym, na podstawie art. 481 § 1 k.c. Przepis art. 481 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej precyzuje art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 powołanej ustawy. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 817 § 1 k.c., zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy). Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w ustawowym terminie 30 dni. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Skoro pozwany nie naprawił szkody w wyznaczonym przez ustawodawcę terminie, bo w tym terminie liczonym od daty zgłoszenia przez powódkę szkody pozwanemu, co bezspornie miało miejsce w dniu 5 maja 2014 roku, nie wypłacił należnego odszkodowania, to znaczy w wysokości odpowiadającej wysokości szkody doznanej przez powódkę, to przyjąć należało, że pozostaje w zwłoce od pierwszego dnia po upływie owego trzydziestodniowego terminu liczonego od daty zgłoszenia szkody, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od pierwotnie dochodzonej pozwem kwoty 5.596,51 złotych od dnia 5 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

W zakresie żądania odsetek ustawowych od rozszerzonej części powództwa tj. kwoty 2.431,76 zł, zasadne było ich zasądzenie od dnia 9 września 2016 roku, tj. od dnia następnego po ustosunkowaniu się przez pozwanego do tej części żądania. Powódka nie wykazała, iż żądanie do zapłaty tej kwoty zostało doręczone pozwanemu z datą wcześniejszą.

Dalej idące powództwo w zakresie odsetek podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016r poz. 623), Sąd zwrócił powódce ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 687,49 zł z kwoty uiszczonej w dniu 1 lutego 2016 roku, tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.

Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c., Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 1.316,25 złotych należną tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych. Na powyższą kwotę złożyło się wynagrodzenie biegłego sądowego oraz opłata od rozszerzonej części powództwa.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej

obrony. Powódka wygrała proces w przeważającej części (uległa jedynie w części dochodzonych pozwem odsetek od zasądzonej kwoty odszkodowania). Pozwanego należało uznać za stronę przegrywającą proces, co uzasadnia obciążenie do obowiązkiem zwrotu powódce kosztów procesu w łącznej kwocie 1.609,51 złotych. Poniesione przez powódkę koszty to wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 złotych, opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłata od pozwu w kwocie 280 zł, wykorzystana część zaliczki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 112,51 zł. W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powódki Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.). Natomiast o wysokości opłaty od pełnomocnictwa Sąd orzekał na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.